

SÜMEG ÉS VIDÉKE

(SÜMEG-SZENT-GRÓT.)

TÁRSADALMI HETILAP.

A SÜMEGVIDÉKI GAZDAKÖR ÉS A SÜMEGI NÉPBANK HIVATALOS LAPJA.

Megjelenik minden vasárnap.

HIRDETÉSEK: 2 hasábról hetente egyszeri hirdetésnél 9 kr., többszöri hirdetésnél 7 kr. — Bélyegdíj 30 kr. Hirdetéseket és díjakat HORVÁT GÁBOR nyomdájába küldendők.

Előfizetési árak:		Felelős szerkesztő:	A lap szellemi részét illető közleményeket a szerkesztőséghez kérünk. Előfizetési pénzek Darnay Kalmánhoz, a kiadó hivatal főnökéhez küldendők. Kéziratokat nem küldünk vissza.
Egész évre	4 frt.	ÉLES KÁROLY.	
Fél évre	2 frt.	A kiadók nevében:	
Negyed évre	1 frt.	Lukovich Gábor dr. Bárdi György dr. Darnay Kalmán.	
Egyes szám ára 10 kr.			

Körtünetek.

A gondolkodó szellem, ha ma társadalmunk jelenségeit vizsgálja akarja: néma döbbenéssel áll meg kutatása közben. Nem tudja, mitévő legyen, különösen akkor, mikor a társadalom művelt osztályát, az u. n. középosztályt teszi vizsgálat tárgyává. Nem régebben egy orvos megrabolta halálra vált betegét, a másik képeket orzolt, egy postatiszt a fővárosban csak a múlt hetekben ezeket sikkasztott, egy állami tisztviselő szintén megrabolta hazája kincstárát; pár évvel ezelőtt egy hírneves ügyvéd pénzt 1 pott és a minap egy előkelő család gyermeke kicsinyes boszúból orgyilkosságot követett el. Krivány az árvák százezreit sikkasztotta el. De ki győzné mind előszámolni a modern bűnöknek ezerféle fajtát!

Utálatos, undorító dolgok! És utálatos, undorító a kép, melyet a gondolkodó elme a társadalom ezen osztályáról is alkotni kénytelen.

A társadalom bölcsői szorgosan kutatják e riasztó jelenségek okait. Emlegetik az idegek tulfeszítését, az agy meghiűbanását, az egyéni vér alkatot, az átöröklhető hajlamot. És mit tudom én, még mit! Az emberi törvény pedig büntető kezével sújtja a bűnös egyént; és azután folyik ismét minden tovább a maga megszokott rendjén s ismétlődnek az említett modern bűnök ezerféle változatban.

Hol e szomorú jelenség valódi oka? Ha ezt kikutatjuk, megtaláljuk a baj ellen az orvosságot is.

Azt hiszem, első és főök a vallásos élet hiánya. A hajdani Rómát nem a népvándorlás pusztító vihára döntötte porba, hanem az a hatvanezer isten, akiknek a város bölcsői a Capitoliumon nem imádás végett, hanem maguknak gúnyként s a köznépek ijesztésül szobrokat állítottak. — Templomokat építünk mi is az „igaz Istennek“, de nem neki, hanem hamis isteneknek áldozunk. A családi élet kevés kivétellel nem a szeretet és vallásosság alapján épül manapság, hanem rendesen a haszon, a pénz köti a házastársakat. Az iskolákban csak a tudományt hajszolják, az erkölcsi jellem fejlesztésére ügyet sem vetnek; az ésszt művelik, a szívet elhanyagolják. Történelmünkben nem a lélekemelő és szívlempző tettek felültetésére fektetik a főszlyt, hanem azt kutatják, hogy eseményeiben mi a nem igaz! Hogy az ilyen irányú nevelés mily jó gyümölcsöket terem, el nem vitatható példákat szolgáltat reá mai társadalmunk bűnkrónikája.

A tudás és erkölcs összhangja teszi az embert igazán emberré. E nélkül nincs valódi jellem.

De bűnös és felelős a mai közélet nagy ferdeségeiért maga a társadalom is.

E rövid cikk keretében csak futólagosan hivatkozhatom az egyes idevágó tényekre. — Az élet nagy képzetséget s nagy képességeket követel ma különösen a művelt egyénektől s ennek fejében a társadalom nem nyújt nekik még a tisztességes megélhetésre sem módot. Pedig megköveteli tőle, hogy előkelően, rangjához illően éljen. És ez a köve-

telés jóval több, mint a mennyit a rang s az állás megkíván. Diplomás ember szalont tartson, mert különben vendéget nem fogadhat; neje selyemben menjen látogatóba, más-kép megsérti azt, akit látogatni akar. És hány ilyen apróság van, amelyek mind erős rugók a helyes utról való letérésre. Hát még a címek?! Ma „nagyságos ur“ vagy, mi-helyest az iskola porát magadról leráztad. És a nagy címnek megfelelően is kell élned. Asszonyodnak naponta kétszer, magadnak legalább is hetenként más-más ruában kell mutatkoznod, különben lenéznek. Most estélyen, majd társas vacsorán, gyűlésen, hangversenyen, felolvasáson kell megjelenned, más-kép ismeretlen porként tűnsz el a társadalom nagy tengerében. A családot nyaralni kell küldened, mert ezt követeli nem az egészség, hanem az előkelő szokás. És aztán főhelyen kell laknod, különben az ördög se látogat meg. — De honnan veszed mindezekre az anyagiakat? Furesa kérdés! Onnan, ahol van!

Ez a félszeg társadalmi szellem Atlaszként nehezül ma a művelt társadalmi osztályra, melynek anyagi ereje nem ált arányban ama nehéz követelő sullyal. Innen van, hogy ez az osztály eladósodik, elszegényedik s ezzel függetlensége is elvész. Szegénységgel a szolgaság, nem eléggé erős jellemeknél, rendesen együtt jár, s valóban nem esoda, hogy ily nyomasztó körülmények között az egyenes utról sokan letérnek.

A társadalom ma Európaszerte vajdik. Nálunk is megmértelyezte már alsóbb rétegeit a forrongó szocializmus. Ez míg a nyers tö-

Gita.

— A SÜMEG ÉS VIDÉKE eredeti tercaja. —

Szóke borzas fejét odahajtotta apjára, ragyogó fekete szeméit tágira nyitva, érdekes titkolódzó arccal mondá:

— De apác kám, valamit elfelejtél ám!

A mogorva, öreg örnagy érthetetlen szavakat mormog hozzá, ami nyilván azt jelenti, hogyha megmondod: jó, ha nem: az sem baj! A kis lány meg durcásan félrehúzódik, s duzzogó szavakban ad kifejezést abbéli neheztelésének, hogy azt az öreg csontot már semmi sem érdekli. Hanem mégis csak megbékül, s míg ujjával gyengén megfenyíti apját, ki mindezzel semmit sem törődve, egykedvűen szűrcsüli fekete kávéját. Megszokott dolog az a nyájas lizelgés is, mellyel leánya elhalmozza. Megsimogatja borostás arcát, rendezgeti apró kezeivel ősz hajját. Minél nagyobb flegmával tűri mindezt apja, annál jobb kedvvel csicsereg ő. Olyan kedves, nyájas, mint egy nevető gerlé.

Hirtelen felkapja az öreg a fejét, a kis leány pedig az ablakhoz szalad. Valami uri fogat robogott be az udvarra, ami bizony nagy ritkaság az örnagy házában.

— Hozott Isten, kedves öcsém! Ezt már szeretem, hogy a te vén hátyádat egyszer felkeresed. De most az egyszer aztán nem unatkozol ám, van hozzád illő fiatal társ is. Tudod? A lányom, a Gita, aki még akkor az intézetben volt, mikor utolján itt jártál.

— Gita te! Kicsikém, merre vagy? Jöjj csak elő, báránykám . . . Gita!

A hívásra aztán előtűnik az ajtóból Gita.

Aranyos, szóke haja még csintalanabban kunkorodik fel, fekete szeméi még ragyogóbbak. Bámulva közelít az ismeretlen fiatal emberhez, kiről azt hallja, hogy rokona s ő még nevét sem hallotta.

Most zúdult még csak reá a zápor apja szavaiból. — Lásd öcsém, ez a leány egy csacsogó gyermek! Egész nap ugrál, dalol, játszik, nevet, s még akkor is cseng kacajától a ház, mikor dolgozik. Már az ilyen vén csontnak csak nyugalom kellene, nem a gyerekés csintalanság, s minél vénebb leszek, annál több bohóságot kell elkövetni, hogy ennek a fürge mókusnak kedvében járjak.

— Várj csak, apa! Igazán nem vártam tőled, hogy ilyen leírást adj rólam bárkinek is. Hát nem vagyok-e most is elég komoly, elég csendes. Nehezteléssel hagyta ott bámuló rokonát apjával, ki mikor gondolta, hogy nem hallja már szavait, elérzékenyülve, gyenge hangon mondja a fiatal embernek: Öcsém! ha ez a leány nem volna, én már rég elköltöztem vón ebből a rut világból. Az én kicsikém, az én csicseregő kis madárkám! Nincs többilyen leány öcsém, ezen a világon. Majd önértetesen teszi hozzá: — Apja vére!

A konyhából behallatszott Gita csengő kacagása. Úgy trillázott, mint a kis pacsirta. Az öreg gazdaasszony tipegve-tapogva sopánkodott, hogy fárad ki ő most a baronfi udvarra, a gyümölcsös zöldséges kertbe, s mikorra sopánkodását bevégezte, már mellette állt Gita, egy sereg leölt baronfiával, zöldséggel, gyümölcszel. Úgy szaladt végig a házban, mintha szárnyai lettek volna.

Ebéd alatt Gita közelebből megismerte

rokonát. Elegáns szép fiatal ember volt. Török Ernő. Komolysága, intelligens előkelő tartása bizonyos felsőbbiséget adott neki. Koránál fogva nem volt épen fiatal, de ez ideig még nem is gondolt arra, hogy megnősüljön. Talán komoly hivatalánál fogva ismerte a mai világ romlottságát, unalmasnak, kiálthatatlannak találta a házias élet komédiáját. Nemes, büszke arca, férfias magaviselete tetszettek Gitának, de az az átható tekintet, mellyel — mint Gita gondolta — lelkébe látott, sehogy sem tetszett neki. Szándékosan kerülte rokona tekintetét, dacára annak, hogy vidám kedélye, talpraesett megjegyzései bámulatot keltettek a fiatal embernél.

Mikor este szobájába, tért hát komolyan beszélt önmagához. — Gita! te már nagy lány vagy, te már nem vagy gyermek. Próbáld csak! — Ne neved mindig, ne dalolj, ugrálj mindig, ne légy oly csacsogó! Úgye, milyen impozáns Ernő komolysága, nem mint a te örökké nevető, kacagó szád. Légy komoly, Gita, te már nagy lány vagy!

Pár nap múlva hozzá is szokott a gondolathoz, hogy 18 évéhez méltóan viselkedjék. A ház körüli dolgait, igaz, most is csak dalolva, jó kedvűen végzi, mégis egész lényén valami változás volt észrevehető. Nem az a csintalan gyermek többé! Egyik napon apja szobájában rakosgatott, s amiut a könyv állványánál a köteteket vizsgálta, hirtelen előhúzott egy könyvet, odaült az íróasztalhoz, s annak olvasásához fogott. A kezdete kissé unalmas. Túrelmetlenül forgatja ide-oda a lapokat, egyszerre csak megakad egy pontnál tekintete. Érdekelni látszott az a részlet, csakugy csillogott szemé az érzelmentől, miatt olvasta. Királynőből szól az a pont,

megben dül, nem okozhat nagy kárt, de mi-
helyt a művelt osztály körébe is befészkel-
magát, cszmei alakot ölt s veszedelmessé válik.
Pedig már erre felé közelget. A vezető körök
figyelmének, hogy éppen a művelt osztály,
mely a legerősebb állam fenntartó elem, ne
jusson akarat ellenére is oda, ahol a forra-
dalmak fészke van.

Mai társadalmunk képe olyan, mint a
változó égbolt, melynek még csak az alján
tünt fel némi haragosabb felleg, de messziről
már hallatszik a közelgő vihar menydörgés
szerű robaja.

Óvakodnunk kellene tőle!

Bartha József dr.

A verklisek.

A cserebogár kellemetlen állat, a verklis is
az. A cserebogár csak minden negyedik évben
jön meg, a verklisek azonban unós-untalan raj-
zanak széles hazában szanaszét és kínozzák
a békés polgárok füledobját szeszélyes hangsze-
rük hamis hanghullámaival, elannyira, hogy va-
lósággal idegessé lesz már az ember, hogy ha a
verklis szót csak említeni is hallja, mert akkor
az idegek appercepcióinál fogva rögtön halluci-
náciája támad és hallja a „minek a szőke én
nekem” — „Nem vagyok én bíró lánya” népdalok,
továbbá a Daisy, valamint a Dunári val-
cerok recsegő áriáit.

Hátha még valóban meghallja ennek az
ékes hangszernak a kornyikálását, akkor már
csakugyan a mélyesleges pokol fenekére kíván
valamennyi hangszergyárost, hogy minek is gyár-
tanak verklit, vagy ha már gyártanak, miért
nem adják hatszáz forintért darabját, hogy ne len-
ne alkalma minden naplopónak azt megszerezni.

Hajdanában félkezű vagy félábu rokkant
katonáknak volt a kenyérkeresetük ez a privi
legizált koldulás, ma azonban már minden se-
honnai naplopó csaszalai gyerek verklit akaszt
a nyakába és jön boldogítani Magyarországot.

Úgy duzzad némelyik az erőből és egész-
ségtől, hogy akár akrobatának szerződhetne a
cirkuszba, mégis verklivel koldulja össze a min-
dennapi — pálinkára valót.

De nem is valami keserű lehet a kenyérük,
mert akkor nem rajzanának úgy mindeufelé,
mint a tavaszi szunyog és nem nevelnek cseme-
tőket is hasonlókép verklisnek. Aztán meg
fölöttébb büszke legények, esetleg fehér népek
(mert ilyen is van már elég, hódít itt is a nő-
emancipáció) ám ezek a csodabogarak. Csak-
nem hajba kap az emberrel, hogy ha csak 1
krajcárt ad nekik. El sem akarja fogadni. Hja,
persze a „művészetnek” magas az ára.

Gyakran elgondolom, hogy hány igazán
éhes nyomorék elől ragadják el ezek a toladó
piaci legyek a krajcárokat, amiket a környüle-
tes szívű emberiség a szűkölködőknek szánt?
Hány megtört alak mellett megyünk el, aki az
imádságot suttogja halkán, anélkül, hogy figye-
lemre is méltatnánk azt és viszont nincs ver-
klis, amelyiknek legalább néhány fillért ne adnánk.

De ez még semmi. Ha egy tisztességes adó-
fizető polgár jókedvében kissé hangosabban ta-
lál gondolkozni az utcán, rögtön kész a rend-
éber őre őt elnémitani, míg ezek a vándor pat-
kányok szabadon zavarják a városok esendjét.
— Sőt nemcsak, hanem egyenesen hatósági en-
gedéllyel gyakorolják azt.

Ídeje volna már végre valahára véget vet-
ni ennek a népvándorlásnak. Alkothatna a me-
gye szabályrendeletet, amelynek értelmében tel-
jesen eltilthatná a koldulásnak ezt a kellemet-
len módját, meg pedig annál inkább, mert ezek
a mai verklisek részben tolvajok, részben pedig
a szociális eszmék terjesztői, legnagyobb részben
pedig mindkettő egyjuttvéve.

Ilyen szemetekre pedig a magyar társada-
lomnak nincs szüksége.

Boldogítsák ezek a saját országukat, lopják
otthon a napot és ne hizzanak nálunk, mert
semmiféle társadalmi poloskákra nincs szük-
ségünk!

Jegyzők gyűlése.

A sümegi járás jegyzőinek egyesülete f. hó
25-én a kaszinóban tartotta rendes évi közgyű-
lést, melyen Füzik Gyula fő- és Mayer István
szolgabíró is résztvettek. A gyűlést Schreimer
Dénés csabrendeki jegyző az egyesület elnöke
leüldetes beszéddel nyitotta meg. A múlt ülés
jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése után
Malomszky János pénztáros mutatta be a múlt
évről szóló számadásokat. E szerint az egyesü-
letnek 9 frt. 14 kr. vagyona van, mi a sümegi
népbankban van elhelyezve. A jövő évi költség-
vetést 36 frt. bevétellel és 15 frt. kiadással irá-
nyozták elő. Ezután a vármegyei közgyűlés
tárgysorozatának egyes pontjait vették tárgya-
lás alá. Előbb megemlítjük a következőket: A
vármegyei jegyző egyesület javára minden jegy-
zői irodában perselyt tesznek ki, ha e perselye-
ket az egyesület megküldi. A községi körjegyzők
számára kívánják a 4 heti szünetet évenként,
azonban (képpen, hogy a helyettesítés terheit
a községek viseljék. Hozzáruult a gyűlés ahhoz
az indítványhoz, hogy a községi és körjegyzők
országnyúlalajpa átlami kezelésbe vétessék. Az
örökösödési beadványok bélyegmentessége mellett
nyilatkozott a közgyűlés mindazekre nézve meg-
bizta Lohonyai Elek milihályfi körjegyzőt, hogy a
27 ki vármegyei közgyűlésen a sümegi járás
egyesületét ez irányban képviselje. Erre az
indítványokra került a sor. Lohonyai Elek indít-
ványozta, tekintettel arra, hogy a jegyzőknek

sok a dolga, keressék meg a közigazgatási bizott-
ságot, hogy az iskolakötelesek összeírását a jegy-
zőktől elvéve, a tanítókra bizza. Füzik Gyula
főszolgabíró erre fölemlítette, hogy a törvény
intézkedik úgy, hogy az iskolaköteleseket az
előjárásnak kell összeírnia, azért az indít-
ványt módosítani ajánlotta aképpen: keressék
meg a közigazgatási bizottságot, írjon föl a
miniszterhez, hogy az iskolakötelesek összeír-
ását a jegyzőket mentse fel. A közgyűlés ez
irányban határozott. Linter Gyula indítványozta,
hogy a községek összeállva járási végrehajtót
alkalmazzanak, akit a befolyó végrehajtási díjak-
ból javadalmaznának. Füzik Gyula szerint leg-
célszerűbb, ha a pénzügyigazgatásához fordul-
nak járási végrehajtó kiküldése végett. A további
tárgyalás folyamán megbízták Schreimer Dénés
elnököt, hogy az összes nyomtatványokról min-
tagyűteményt állítson össze s ennek kinyoma-
tása iránt Horvát Gábor sümegi nyomdász-
intézkedjék. A jövő közgyűlést Lohonyai Elek
meghívására Z. Mihályfán tartják meg. Több ügy
megbeszélése után elnök meleg köszönetet mon-
dott Füzik Gyula főszolgabírónak, valamint a
többi megjelenteknek érdeklődéséért s a gyűlést
bezárta.

H I R E K.

— Évzárás a kisdudóvóban. A sümegi kis-
dudóvóban folyó hó 26-án délután tartották meg
az évzáró vizsgát. Az óvobizottság részéről Mild
Mihály prépost plébános elnök és Bánfi Alajos
alelnök jelentek meg, míg a közönség részéről
igen nagy számmal vettek részt a kisledek ün-
nepén. Ima után Mild Mihály prépost-plébános
néhány szép szóval megnyitotta a vizsgát, mire
sorjában bemutatva az apróság azt a sok szép
verset, mondókát, játékot, tornát, dalt, miket az
év folytán tanultak. A szülők látható gyönyör-
rel élvezték mindezeket s meggyőződést szerez-
tek róla, minő szeretettel gondlald hintették az ís-
ten, a haza, a szülő és testvér s az emberszere-
tet magvait a kicsikék zsenge keblébe. — A
nótának egy-egy hangja, a vidámságnak egy-egy
kacaja behatott az óvó bácsi lakába s szelid
mosolyt esalt a bálványozott Hermin néni aja-
kára is, akinek súlyos betegségekben is egyik
legfőbb baja volt: miért nem ő vezetheti a drága
kicsinyeinek gárdáját a nótára, katonádsi já-
tékra, futásra, tapsikolásra. Hisz annyi rajongó
szeretettel az édes anya sem környézi gyerme-
keit, mint ő az apró kis gárdáját oktatta, nevelte,
becézte. . . . Végre elhangzott az utolsó versike
is. A prépost bácsi megfeszítte az óvó bácsi-
nak és néniének fáradozásait, a közönség érde-
klődését, szépre-jóra intette a kis nonnezdeket.
Aztán szótartották a csesebecse cukorkákat
s ezzel egy óra az óvó kapui bezárultak. Imád-
kozott, kis angyalkák, hogy mire ismét kinyil-
tok, a Hermin néni ke ott fogadjon benneteket
viruló egészségben.

ki fényes trónon ül, fején koronával, előtte 24
ifju áll, nehéz bünnel vádolva. Bizalommal
tekintenek a trón magaslatán ülő nőre, s rette-
géssel arra a fényes koronára, mely fejét díszíti.
Csak egy veti félre fejét, büszkén, dacosan, a
vezér, kinek arcán nemes elszántság ül és erre
a büszke arcra tapad a királynő tekintete. —
Az ifju vezér arcára néz, s úgy hirdeti ki az
ítéletet. A 23 ifju kemény büntetést kap, az a
büszke vezér pedig kegyelmet kapott. . . .

Tiltakozva, elszántan csapja be Gita a
könyvet, s határozott léptekkel megy egyik
szekrényhez. Fakult, rózsaszín selyem, ódivatu
ruhát vesz elő, még boldogult édesanyja viselte,
aztán egy gyöngy-fejéket, mi szintén a szeretett
édesanya hagyományja. Apja nagy karos székét
odahelyezi egyik tágasabb helyre, hogy magasabb
legyen, könyveket rak alája. Aztán felölti azt a
kopott selyemruhát, fejére teszi a gyöngy-fejéket.
Borzas, szőke haja sehogy sem akar alája szo-
rulni. Aztán méltóságos léptekkel halad a
könyvekből rakott lépcsőn fel a trón magasla-
tára. — Képzelt alakok állanak előtte, mind
egyikre súlyos bünt s az ismerős fiatal emberek
neveit ruházta. A büszke vezér tulajdon rokona,
Török Ernő. Most hangzik ajkáról az ítelet. Nem
a királyé, de a nő ítelete. Végigmegy mind a 23
vádolt során, s mind a 23-nak teljes kegyelem:
éljenek boldogul. Aztán hangja szilárdabb lesz,
amint magasra emeli borzas fejét azzal a fényes
koronával, szemei felragyognak és szól: Török
Ernő büne nagy, büntetése is hozzá hasonló.
Verjétek kezére bilincset, legyen rab! Megrázta
szőke fejcsékéjét, a gyöngydiadém félrecsuszott
rajta, majd rövid szünet után folytatja: — Nem
az a bünnös, aki aranyakat lop, aki gyujtogat,
síkkaszt, csal, uzsoráskodik, nem az érdemel
halálbüntetést, aki a rosszakat méltóan bünteti,
kemény halállal, — de az, aki elrabolja az
ember szívét, lelkét, minden gondolatát, józan
eszét s még abban sem ismer irlalmat, hogy
martalekának bánatát eltitkolni hagyja. . .
Belát annak lelkébe, s hidegen, könyörtelenül
nézi áldozata vergődését. Az érdemel büntetést,
keményet, súlyosat, míg hibáját jóvá nem

teszi: . . . S úgy ragyogott az a két fekete szem,
úgy szikrázott! Kis kezét odaszoritotta szívére,
aranyos, borzas feje akaratlanul is lehajlott,
leesett róla az a gyöngydisz, — a korona! Nő
volt, igazi nő! Nem zsarnok; nem ítéletet hozó
kegyetlen király; az nem fért felkéhez! Kegyel-
met adni és szeretni, ez való ő hozzá. . . .

— És hogy tehetné jóvá hibáját az a bol-
dog bünnös, kegyetlen királyom?

— Ah, honnan ez a harag? Ott állt a nyitott
ablaknál Ernő, az igazi bünnös, ki tanuja volt az
egész jelenetnek. Hogy megijedt az a kis lány,
hogy elszápadt! — A hosszú rózsaszín szoknya
lecsuszott derekáról, s bátoran léptekkel hagyta
oda a trónt, odament az ablakhoz, s erőltetett
mosollyal mondta:

— No csak játék volt ám, pusztá játék
csupán. Tudja? Feledje el ezt, ne gondoljon rá
többet, jöjjön inkább, nézzük meg, mit csinál
az apa!

Végigfutott a szobán, kacagva, nevetve. A
fiatal ember alig hitt szemének, józan eszének.
— Hogy képes ez a gyermek ilyen komoly játé-
kot űzni. Legfőbb vágya az volt, bár sokáig, bár
örökké maga előtt látta ezt az édes, kedves
arcot. Szomorúan tekintett azon óra elé, mikor
bucsut kell tőle venni, és vinni a szívét a lel-
két, — amit úgy ellopott tőle. Ha itt hagyhatná,
ha elfogadná Gita cserébe az ő szívét, az ő
komoly lelkét!

Még csak pár napra terjedt szabadsága, e
pár nap egy pillanatuak tünt fel előtte. —
Élnet! — Vitte!

Hanem azért Gita most is nevet, talán jobb
kedve van, mint mikor Ernő itt volt. Sem öreg
apja, sem a gazdaasszony észre nem veszik,
hogy abból a dalból hiányzik valami, a mi nél-
kül olyan szokatlanul hangzik. Körülveszi apját
kedveskedéssel, szemébe mosolyog, simogatja
most is, csak ha szobájába megy, akkor nemul
el és válik a dal hosszú mély sobajjá! Mikorra
a tél megérkezett, már nem kellett titkolni, hogy
fáj a szíve, odaült a fájdalom arcára, ellopta

onnan a pirosságot s szeneből elkergette azt a
kedves, vidám mosolygást. Ha apja kérdezte:
— beteg vagy Gítám? ő büszkén felelte: ille-
nek ez egy Galsi leányhoz? S nevetett apjával,
olyan jól esett ez az őregnek!

Egy nap az őrnagy levelet kapott. Boszan-
kodott azon, minek háborgatják csendes házá-
ban, s akaratlan-keletlen bontotta fel a levelet.
— Ernő írta neki, hogy a napokban újra hozzá-
juk érkezik, hogy egy kényes ügyet elintézzon.
Nem tudta boszankodását Gita előtt sem elit-
kolni, s elbeszélte neki az esetet. Óh! hogy
ragyogott fel a leány arca, hogy lett vidámabb
tekintete, egész lénye! Újra megcsendült ajkán
a dal, az a vidám, édes dal, s az a boldog
kacagás! — Hogy nem ölelte meg unokatestvé-
rét, mikor megérkezett, hogy nem kiáltott fel
örömben, boldogságában, de annyi ereje már nem
volt, hogy két kis átlátszó kezével meg ne szo-
ritsa Ernő kezét és azt ne mondja: — Hát nem
felejtett meg el bennünket?

Másnap az őrnagy az után az ügy után
tudakozódott. Ernő odahívta maga mellé Gítát
és mondta: — Kedves bátyám! kemény súlyos
ítélet hozott egyszer a fejemre, az idő alatt
míg nyári szabadságomat kedves körében töltöt-
tem. Nem bírom tovább, nagyon súlyos az a
büntetés, mit kegyetlen királyom — ezzel oda-
vonta magához Gítát, — fejemre mert. Hibámat
tehát jóvá teszem, amit elloptam tőle, azt ime,
kamatostul lábai elé rakom! E ténynek legyen
tanuja kedves bátyám, s engedje, hogy Gita
csentül velem kövess el mindazt a bohóságot,
mik kedves bátyámat ugys csak farsasztják már!

— Gita, kis leányom, kicsikém! Hát ezt
akarod te is? Ne szólj, no nevsz, kis madár-
kán, s meghatottan szoritotta arcához azt a
kedves főt, mialatt Gita forró csókot nyomott
kezére.

Ernő pedig boldogan, ragyogó tekintettel
kérde:

— De ugye, ez már nem játék, Gita!

Németh Hermin.

Eljegyzések. *Sághvári* Jenő tapolcai szolgabíró eljegyezte *Virius* urodalmi tisztartó kedves leányát, Karolint, Lesence-Tomajon. — *Farkas* János sümegi adótiszt eljegyezte *Ferenc* Károly karádi pénztárosnak kedves unokanővérét, *Palós* Annát. — *Handley* Janka (Felső-Rajk) és *Hoffmann* Munk (Zala-Tárnok) jegyesek.

Színészet Csabrendeken. Bárdy István igazgató színtársulatával f. hó 27-én Csabrendeken érkezett és f. hó 28-án a nagyvendéglő emeleti termében megkezdte előadásait. Színpadon került: *Falusiak* eredeti vigjáték, mely 100 arany pályadíjat nyert. Irta: Szigethy József.

Temetés. A lapunk múlt számában közölt gázszelvényéből értesültek olvasóink, hogy mily súlyos csapással látogatta meg az ég Z.-Sz.-Grót társaságának köztisztelőiben álló családját, *Berenyi* Jenőét. A családnak legfőbb boldogságát, áldáshintő angyalát, a szerető hitvest, az édes jó anyát élete legszebb korában ragadta el a körleheletlen halál. A gyászbeszéd nemcsak Z.-Sz.-Gróton, hanem az egész vidéken általános és mely részvétet keltett, mely imponzánsan nyilatkozott meg a boldogultnak f. hó 24-én délután fal ötkor végbement temetésén. Nemesak a város, hanem az egész vidék közönsége rendkívül nagy számban jelent meg a végtisztességen. A szertartást *Tóth* Gyula dómölki ág. evang. lelkész vezegte, aki megható gyászbeszédben bucsuztatta el a drága nőt a családjától, melynek szívére sors oly égető sebet ütött. Az isteni végzés, aki a sebet ütötte, hiútsen rá vigasztaló balzsamot és enyhítse a mélyen sújtott fájdalmát az a nagy részvét, melyet a csapás az egész vidék közönségében keltett.

Mulatság. A tapolcai iparos ifjak önképző köre f. hó 31-én Nagy Vince kerthelyiségében tekeverseny és tréfas képviselőválasztással egybekötött nyári táncmulatságot rendez. Belépődíj 50 kr. Kezdeté d. u. 6 órakor.

A sertésvesz egyre terjed vármegyénkben. A legutóbbi hivatalos kimutatás a következő: Alsó-Dörgicső 1 u., Alsó-Nemes-Apáti 1 u., Alsó-Rajk 1 u., A-Szeménye 1 u., Aszófő 8 u., Bese-nyő 1 u., Bucsú-Szent-Tamás 1 u., Csacsbozsók 1 u., Diszel 5 udvar, Dögréte 16 udvar, Gellén-áza 5 udvar, Hahót 1 udvar, Hegyesd 14 udvar, Hetyefő 1 udvar, Hidvég 1 udvar, Juresevec 11 u., Kanizsa 5 udvar, Káptalanfa 1 udvar, Karál 1 u., Keszthely 3 u., Kis-Görbő 6 u., Kis-Vásárhely 1 u., Komáromváros 1 u., Lángviz 5 u., Lesence-István 1 u., Letenye 1 udvar, Magyar-Szerdahely 1 udvar, Milej-Egyházszeg 1 u., Mura-Vid 5 u., Nagy-Görbő 1 udvar, Nagy-Pécsely 1 udvar, Nagy-Kanizsa, Nemes-Boldogasszonyfa 5 udvar, Ollár 1 udvar, Örvényes 6 udvar, Radamos 1 udvar, Rátka 1 udvar, Redics 11 udvar, Rigyác 1 udvar, Rózsaszeg 11 udvar, Sármellék 6 udvar, Söjtör 30 udvar, Tapolca 3 u., Tihany 17 u., Túrje 5 u., Udvarnok 5 u., Vindornya-szöllős 1 u., Vincemajor 1 udvar, Vonyarc-Vashegy 1 u., Zala-Szent-Grót 2 udvar, Zala-Szent-László 6 udvar, Zala-Szántó 1 m., Zsitkóc 1 udvar, összesen 53 község.

Egy cipészinas öngyilkossága. A Balatonban kereste és meg is találta sírját Malálik János, Lang Dénes tapolcai cipésmester inasa. Az inasnak mestere azt parancsolta, hogy keresen és vegyen elhasznált cipőket, adván neki e célra 80 krt. Az inas a pénzzel elközborgott és végre Badacsonyba a „Hableány”-ban megállapodott, hol a 87 kr.-nak nyakára hágtott és azzal — félvén a remélhető lábszjűtlegeléstől — belédobta magát a Balatonba öngyilkossági szándékból. Az ott horgonyzó hajó kapitánya észrevette a vízben bukdácsoló inast, a vízből kimentette s hogy elmenjen kedve a megpróbált öngyilkossági kísérlet ismétlésétől, utra valóul pár pontot is adott neki. Aazonban alig hogy a hajó elment, az elszánt inas ismét a Balaton hős habjaiba dobta magát, a hol az áhitott sirt meg is lel — mert odaveszett.

Közzgyűlés. Sümeg képviselőtestülete ma, vasárnap d. e. 11 órakor közzgyűlést tart.

Zsebmetszés. Szabó (Százaz) Zsigmond elment a túskevári vásárra, hogy marhákat vásároljon. Egyik túskevári gazdának pajtájában kapott éjjeli szállást. Alvás közben ismeretlen tettesek hozzálopottak, ruháját fölmeztették s 215 frt készpénzt és 2 marhalevelet tartalmazó erszényét elemelték és odább álltak vele. Szabó félbredszen, rémulve tapasztalta, hogy pénzétől megfosztották. A csendőrségnek jelentést tett a károsult, mire a nyomozást megindították, de ennek eredményéről még tudomást nem szerezhetünk.

Verekedés. A lesence tomaji bucsuban f. hó 26-án Fodor Lajos tapolcai lakos Bori Ferenc tapolcai lakossal összeveszett s előbbi utobbinak fejét úgy összevagdalta, hogy életveszélyes sérüléseket szenvedett.

A pápai gazdasági tanfolyamra a földmívelésügyi miniszter *Kocsis* Károly sümegi kántortanító fölveté. A tanfolyam augusztusban lesz.

Életveszélyes kut. A csordásház kertjének sarkánál levő kutra felhívjuk a hatóság figyelmét. A káva talapzatánál deréknagyságu

nyílások vannak, melyeken át könnyen a kutba eshetnek a vizet merítő vagy a kut körül játszódozó gyermek. A veszedelem nyilvános butómenedők, mielőtt valami szerencsétlenséget okoznának.

Bírói kinevezések. A király *Tuskés* Dezső zalaegerszegi törvényszéki aljegyzőt az alsó-erdői járásbíróihoz és *Bereckey* Viktor dr. nagykanizsai törvényszéki jegyzőt a nagykanizsai járásbíróihoz albirákká nevezte ki.

Köszönet. *Aranyossy* Béla járásbírói tisztségével a sümegi önk. tüzoltó egyesületnek esinos kivitelű tükröt ajándékozott kisorsolás végeit a tükrök kerete az ajándékozónak igen szép lombfűrészeti munkája. Az ajándékért e helyütt is meleg köszönetét nyilváníti az egyesület elnöksége.

Tanítóhiány. Az a nyomoruságos anyagi helyzet, melyben a tanítók vannak, nem igen csábítja az ifjúságot erre a pályára. Így a tanítóhiány mind érezhetőbbé válik. A sümegi segédtanító állásra egyetlenegy pályázó sem akadt. Hah, az idealizmus miatt bizony éhen is halhat az ember.

Tolvaj huszár. Szentmiklóssy Gyula tapolcai főbíró feleségének aranykarkötőjét ellopták. A csendőrség a nyomozást megejté, azt Grünvald kávées szolgádjánál találta meg, ki azt vallotta, hogy Kovács János méntelepes huszár adta neki ajándékba. A huszár tettét beismeré, a katonai büntető bíróságnak adták át.

Új puskák. Az a temérdek Mannlicher, amely még nem is olyan nagyon régen száz milliójába került Ausztria és Magyarország adófizető polgárainak, maholnap annyit fog érni, mint az ugyanolyan súlyú — ócska vas, mert van már jobb, a M. 95. Az új puskák sokkal könnyebb a mostaninál, az idegen hadsereg fegyvereivel összehasonlítva, valamennyi között a legkönnyebb. Nem azért fontos ez a körülmény az új fegyvernél, hogy ezután a legénység felszerelése könnyebb lesz, hanem az a fő, hogy a katonák több patrót fog vihetni. Az 1888. évi mintájú ismétlőfegyver 4.40 kilogrammot nyom, az új modell csak 3.30 kilogramm nehéz, ennek megfelelőleg a katonák löportáskájában nem 110, hanem 130 patrót fog hordani. A szakértő bizottság véleménye szerint az új puskák kezelése sokkal egyszerűbb lesz, mint volt eddig a mostani Mannlicheréknél. A csövön egész a torokig ér a dobtárgy, ami fölüllegesen teszi a mostani kézvédőket. Nemesak a cső és az agy, de a már most is elég kicsiny bajonett még kisebb lesz: mint valami jókora kés. Ebben a patronok nem fognak változni. Az új puskák závarja egészen más lesz, mint a mostani zárószervezet.

Csaló óras. A múlt héten *Tordi* Miklós csavargó óras Zala-Szent-Mihályon és Letenyén összeszedte a hibás órákat, de ahelyett, hogy megjavított volna ezeket, egész egyszerűen elillant velük. A napokban elfogták öt Kis-Komáromban és visszakísérték Letenyére. Az óráknak persze se híre, se hamva. N.-Kanizsán eladogatta valamennyit, a pénzt pedig elitta. Ő persze nem emlékszik semmire nem tudja, hogy van lórottak el tőle az órák. A járásbíró fogóságban elég időt engednek neki, hogy fogyatékos memoriját egy kissé megjavíthassa.

Hadapródióskolai felvétel. A jövő tanév kezdetével a pozsonyi cs. és kir. hadapródióskolában 30—35 növendék juthat az Lő-évfolyamba. (Azonkívül 6—8 növendék az egészségügyi csapat ajánlatára.) A felvételhez szükséges négy legelőbb elégséges eredménnyel végzett osztálynak kinutatója, valamely reálskolában, gimnáziumban, vagy valamely ezen iskolákkal egyenrangú intézetben. (Ez Magyarországon a polgári iskolának 4-ik osztálya.) A díj az atyának állása szerint törvényes, vagy törvényesített fiukért 150, 80, vagy 12 forintot tesz ki évenként. — A többi felvételi feltételek és a kérvények szerkesztésére vonatkozó határozatok megtalálhatók a következő szabályzatban: „Vorschritt über die Aufnahme von Bewerben in die k. u. k. Kadettenschulen” (mely Seidl und Sonn-nál, az állami nyomdánál Bécsben és a hadapródióskola parancsnokságánál Pozsonyban 20 filléért kapható.) A felvételi kérvények elfogadására a végső határidő *augusztus 15-ike.*

Öngyilkos ló. Immár nemesak az okos emberek között pusztít az öngyilkosság nyavalyája, hanem — fájdalom — átragadt az okatlan állatokra is. Eldig csak a poéták énekeltek arról, hogy a pártjavesztett górcsének szíve fáj s fájdalmában meg is reped, most már az állatorvos új rovatot nyithat a „megöngyilkolta” lovak, tehének és — ökrök számára. Mert hát megesezt az eset, még pedig Csabrendeken, hogy egy gazdának a lova egyik mélabús holdvilágos estén, midőn a békák szerelmes ódákat zengtek a gyöngéd békánem tiszteletére; midőn a prücsök ábrándosan cipelte danáját ideálja ablaka előtt; midőn szerelemről suttoztak az akácok lombjai s az éji szellő szerelemittasan borult kedvesének, a nagy pávaszem pillének himes vállaira: mondom megesezt, hogy a büszke nemesvérű állat, nevezük Csillagnak, annyira nekibúsulta magát kedvesének hütlenségén, hogy szíve nagy fájdalmait legyűrni nem tudván —

hallatlan esot — a kötőfékre felakasztotta magát. Midőn gazdája hajnalban felbujtja az istálló ajtaját, — ki írja le megdöbbenését — a sejtelmes felhőnyáiban, ott lógott a nemes állatnak kihült porhüvelye. Ráborult, megsiratta, — bőrt pedig elalta 5 frt 14 kr-ért. (E közleményt nem rendes levelezőnként kaptuk s ennélfogva hajlandók vagyunk magunk is, hogy az egészet ugorkán bizlati hatalmas kacskának tartjuk. Szerkesztő.)

A Zalavarmegyében alakított borenörző bizottságok szervezeti szabályai szerint a mesterséges borok készítésének és forgalomba hozatalának tilalmazásáról szóló 1893. XXIII. t. c. tárgyában 1897. évi augusztus hó 23-án 58850. sz. a. kiadott kereskedelemügyi m. kir. miniszteri rendelet alapján Zalavarmegye területén Z.-Egerszeg és N.-Kanizsa r. t. városokban s a sümegi, zala-szent-gróti, keszthelyi, pacsai, nagykanizsai, csáktornyai, perlaki, letenyei, alsó-erdői, novai és z.-egerszegi járásokban 1—1, a tapolcai járásban pedig 8 borenörző bizottságot alakítanak. Minden bizottság egy elnökből és 8 tagból áll. A bizottság elnökét és tagjainak felét a főispán nevezi ki, a tagok másik felét pedig a törvényhatósági közgyűlés választja.

A bizottságba mindazok kinevezhetők és megválaszthatók, akik annak működési területén laknak.

A ki az 1893. 26. t.-cikkbe vagy az annak végrehajtása tárgyában kibocsátott miniszteri rendelethez ütköző kibágásért büntetve volt, bizottsági tag nem lehet.

Pályázat postasegédtszti állásra. A kereskedelemügyi miniszter a posta- és távirtdánál kezelési szolgálatra alkalmazandó és a XI-ik fizetési osztályban 500 forinttól 700 forintig emelkedő évi fizetéssel, továbbá a megállapított lakáspénzzel javadalmazott posta- és távirtdasegédtsztek kiképzésére, f. évi szeptember hó 15-től kezdve, hat hónapra terjedő gyakorlati tanfolyamokat nyit Vácott, Zólyomban, Iglón, Sátor-Aljajhelyen, Brassóban, Maros Vásárhelyen, Aradon, Debrecenben, Kaposvárt, Nagy-Kanizsán, Nyitran, Zsolnán, Győrött, Szabathelyen, Szabadkán, Pannosván és Eszéken. E tanfolyamokra hallgatónak felvételtnek: első sorban az 1873. évi II. törvény cikk 5. §-a értelmében kisebb hivatalnokai alkalmazatásra igényj gosultsággal bíró igazolványos katonai altisztek; postamesteri vagy kiadói minőségben szolgáló oly férfiak, akik a gimnázium, reálskola, vagy polgári iskola negyedik osztályát, avagy ezekkel egyenrangú más iskolák megfelelő osztályait sikerrel elvégezték; ugyanezen iskolai előképzettséggel bíró és 18-ik életévüket meghaladott más férfiak, végül, ha ily pályázók kellő számmal nem jelentkeznek, a fenti iskolai előképzettséggel rendelkező 16-ik életévüket betöltött ifjak is. A felvételre megkivántatik továbbá annak igazolása, hogy a folyamoló a 35-ik életévét még nem haladta túl, magyar állampolgár, a magyar — illetve, ha horvát-szlavonországi illetőségű — a horvát nyelvet szóban és írásban tökéletesen bírja, fel lehetetlen előéletű, a posta- és távirtdai szolgálatra testileg is teljesen alkalmas, mely utóbbi körül nény közhatósági orvosi bizonyítványval igazolandó. A tanfolyamok hallgatói beiratási és tandíj fejében tíz (10) forintot kötelesek fizetni s e díj lefizetése alól csak az igazolványos katonai altiszteket mentik föl. Akik e tanfolyamokba belépni óhajtának, sajátkezűleg irt, születési, orvosi, erkölcsi és iskolai bizonyítványokkal felszerelt kérvényüket f. évi augusztus hó 31-ig és pedig a már közszolgálatban állók rendes előjárásújuk utján, a többiek pedig az illető szolgabíró, vagy polgármester közvetítésével, a fentebb említett és a tanfolyam helyére névny illetékes posta- és távirtdaigazgató-sághoz nyújtják be.

Jó tanács. Egy falusi paptól megkérdezte valaki, milyen lábon áll egyházában az erkölcsiség.

— Ez az almaterméstől függ, felelte mosolygva az egyház szolgálja.

— Az almaterméstől? Hogyan lehet az?

— Hát csak úgy, hogyha alma terem, akkor nálunk almatort csinálnak; ha van almatort, akkor leisszák magukat az emberek s ilyenkor a férjek megverik nejeiket. Így áll a dolog, csakhogy én kitűnő szert találtam fel ellene.

— És mi az?

— Igen egyszerű. Ha valamelyik asszony eljön hozzám és elpanaszolja nekem, hogy részeges férje megverte, kis gyógyszeres üvegben melyre ez van írva: Aquia destillata, vizet a lok neki s így osztom ki: látja ezt a gyógyszert? Nos, amikor látja, hogy a férje kapatosan jön haza, ebből vegyen egy kortyot a szájába. De vigyázzon, hogy le ne nyelje előbb, csak akkor, amikor férje már lefeküdt és elaludt. Ha ez megtörtént, jót állok róla, hogy a férje nem veri meg.

— És használ ez a szer?

— Használ, mert az asszonyok megfogadják a tanácsot s amíg a víz a szájukban van, nem beszélhetnek. Feleselgetéssel így nem beszélhetnek a férjet, aki nem is bántja őket.

CSARNOK.

Apotheosis.

— Paródia. —

Nyugosznak ők, a jó fiúk,
A bős ivás után,
Nyugosznak ők s horkolnak is
Az ágyuk matracán.

Ruhájukon sok a pecsét,
Mert borral öntözék,
Borral kelték új lángokra
Alélt lelkük tüzet.

Ivásuk nem volt pártivás
És kortes élvezet,
Mely dul alkotni várait
A közromlás felett;

Mely köresmákból hozza elő
Kortések fokosát,
Hogy vérszinnel borítsa be
A pártfelek haját.

Hogy nyomdokán esendőrszurony
S bilincs pusztítsanak,
S a párt dicső jelöltjei
Végkép elbukjanak.

Ivásuk az elbuktatott
Jogász ivása volt,
Melyet a bős professzorok
Zsarnoksága tiport.

Kebünkben a közjog iránt
Gyűlölet lángola,
S karjuk közt a kassza bájos
Angyalokája vala.

Ittak és udvaroltak ők,
De győzedelmesen,
S a tárcájuk gyorsan lapult,
Bár telt keservesen.

A kassza bájvirágai
Ölükben termenek,
S honnétükről odahaza
Hírszellők lengenek . . .

Hosszú papírra cechjüket
Plajbász betűivel,
A „Vadember” komolyszavu
Pincére jegyzi fel.

Mint ittanak, mint hulltak el
Az út porondjain :
Beszéli a vándor rege
Cigányok ajkain . . .

Hazájuk most bus temető,
Néptelen pusztaság,
Csak orukon fénylik, ragyog
Az ékes borvirág.

Csendesen béballagtanak,
Mindenütt hallgatás,
A csendet nem zavarja meg
A kutya-ugatás.

Bévíl a házban mogorva
Apák lézengenek,
Kik fíjuk bukása miatt
Kétségbeestenek . . .

„Ti naplopók, ti lump kutyák”
Hangzik üdvözlétük,
S fiuk hátán siralmasan
Pufog az ütlegük . . .

E porba vert ifju sereg
Fel fog vidulni még,
Mert van javító vizsga is,
S segíthet még az ég.

Az ész mindenható tüze
Feltámad bennük is,
S apjuk botjától jobb utra
Tér majd a lelkük is.

A mai pufogás öröm
Hangokká változik,
Keresztüldörgi a várost
Kelettel nyugatig . . .

S hol legtöbb „ur” törülgeti
Izzadó homlokát,
Letészi egyszer ő is az
Első alapvizsgát.

Ven Gitáros.

Hirdetmény.

Verst József és Hoek József volt nyirádi községi erdőőrök részére a sümegi járás szolgabirói hivatala által 15. és 41. számok alatt kiadott erdőőri eskübizonyítványok ismeretlen helyen és időben elvesztek; felhivatik a megtalálót, hogy azokat 15 nap alatt Nyirád község előljáróságához, esetleg a sümegi főszolgabirói hivatalhoz küldje be.

Nyirád, 1898. július 26.

Az előljáróság.

Szívezzei a
családoknak iszzák
előszeretettel
naponta a

Eljen! eljen!

Kathreiner-féle Kneipp-malátakávé.

Mentes a borkávének egészségre ártalmas alkotórészeiről.
Egyedül a Kathreiner-féle malátakávé az, mely annak illatát
és kedvelt ízét magában foglalja. A Kathreiner-féle malátakávé
étvégygerjesztő, könnyen emészthető, évek során átvalódott
gyermekekre nézve egyaránt hasznosnak bizonyult. Legtöbb
pótléka a borkávének, valamint ajánlásra leggyakrabban
is annak. Tekintettel az egészségre és lakosságára, a Kathreiner-féle
malátakávének előlé egy háztartás számára sokkal hasznosabb, mint
egy másféle borkávé.